

ETAPES REGNAT D'ISABEL SEGONA

S'inicia amb les regències i l'esclat de la PGC, de caràcter antiliberal i contrarevolucionari. Entre altres esdeveniments marcarà els orígens dels Fets de la Granja i el final del regnat de Ferran VII. Seria un conflicte entre carlins i isabelins.

El conflicte es va desenvolupar entre 1833-1840 destacant batalles com la de Luchana o el setge de Bilbao per part dels carlins. Finalment aquesta acabà amb la derrota dels carlins i l'acord del Conveni de Vergara. Així i tot no s'acabà amb el Carlisme, ja que es produiran dues guerres més.

La regència de Maria Cristina (1833-1840):

El govern moderat (1833-1835): Després de la mort Ferran VII, **Maria Cristina serà la regent**. El liberal moderat Martínez de la Rosa serà el cap de govern i realitzarà un estatut:

Era una carta otorgada de caràcter conservador, on el monarca té un control absolut sobre el poder executiu, unes corts bicamerals, els príncipes eren triats per mitjà d'elecció real i hi havia un sufragi molt restringit. L'agitació social va agreujar la demanda progressista, conduint a revolucions com les de Madrid i les que definirien el 1836.

Etapa (1835-1837). El govern estava presidit per Mendizábal, qui va dur a terme reformes agràries i la seva pròpia desamortització (1836) que pretenia beneficiar l'exèrcit liberal per poder fer front a la **Primera Guerra Carlina**. Maria Cristina intentarà bloquejar les mesures cosa que provoca el motí dels Sergents de la Granja. Per tant, va jurar la constitució de 1812 mentre s'estava elaborant una altra (1837).

Etapa (1837-1840). Els moderats guanyen les eleccions del 1837 i amb això es reatllen les lleis progressistes sense sortir de la constitució del mateix any. La llei del 1840 que permetia a la reina anomenar el batle des de la capital, va crear malestar i revoltes. Per tant, Maria Cristina anirà a l'exili.

Regència Espartero (1840-1843). Nomenat per les corts, va presenciar l'evolució al totalitarisme mitjançant la repressió. Va dur a terme reformes com per exemple la desamortització amb la Llei d'Espartero. La seva regència acabaria pel pronunciament al juny de 1843 de Narváez i O'Donnell, i el mateix any les corts avancen la majoria d'edat d'Isabel II als 13 anys i donarà pas al seu regnat.

Etapas Isabel II (1843-1868):

Dècada moderada (1844-1854). **Es promulgarà la constitució de 1845**. Destaca per un sufragi censatari restringit, la negació del principi de sobirania nacional, un sistema parlamentari bicameral i pels amplis poders dels que gaudia la corona. Proclama un estat confessional.

Durant aquesta etapa, entre altres reformes, destaca el Concordat de la Santa Seu (1851). L'església donarà suport a la monarquia d'Isabel II a canvi de suprimir la venda dels béns desamortitzats, mantenint el culte i reclama competències educatives. La monarquia així assegura el suport de l'església davant els carlins. L'església guanyava recuperar la influència dins la societat.

Al 1847, degut a la crisi econòmica i l'autoritarisme de Bravo Murillo, es produeix un pronunciament militar exitós de O'Donnell, Dulce i Ríos de Olano a la ciutat de Vicalvaro amb **la publicació del manifest de Manzanares** el qual mostrava que no es volia acabar amb la corona.

Bienni progressista (1854-1856). Isabel II anomena com a primer ministre a Espartero. Es redacta la **Constitució del 1857 (Non-nata)**, progressista, un sufragi censatari més ampli, sobirania nacional, llibertat de culte, entre altres. El clima de conflictivitat social augmentaria per les mesures incompletes. O'Donnell reprimeix les revoltes i restaura la constitució de 1845. Cal destacar que

durant aquesta etapa es va fer la **segona gran desamortització, la de Pascual Madoz**, que fou inclús més àmplia que la de Mendizábal.

+ Reformes econòmiques

Desintegració de la monarquia (1856-1868) es distingeixen dues etapes:

Govern Unionista (1856-1863). Destaca la primera llei educativa a Espanya que coincideix amb la fase expansiva a nivell econòmic. Comença una política internacional de prestigi i una política colonial, per a desviar l'opinió pública dels principals problemes d'Espanya (expedició a Conxinxina). Aquestes campanyes tendran l'oposició dels progressistes, demòcrates i republicans.

Govern Moderat (1863-1868). Narváez el substitueix a O'Donnell. Hi haurà dos importants fets: La nit de Sant Daniel que fou una manifestació reprimida duta a terme per un grup d'unionistes que defensaven a un catedràtic i el pacte d'Ostende (1866), signat per progressistes i demòcrates, que reivindicava formar un govern provisional mitjançant el sufragi universal masculí i es decidirà a les corts si es manté una monarquia o república. Coincideix amb la pèrdua del suport dels principals líders polítics, una greu crisi econòmica, agrícola i industrial. Tot això desembocarà a la Gloriosa (1868), l'enderrocament de la reina i el pas al Sexenni Democràtic (1868-1874).

En conclusió, el regnat d'Isabel II va constituir la construcció de l'Estat Liberal. Però cal destacar que aquest liberalisme es va veure enfrontat: per una banda, contra l'absolutisme (carlistes) sobretot durant la seva minoria d'edat; per altre banda, contra el liberalisme progressista sobretot durant la majoria d'edat.